

## SÖZ

Türkiye gündemdeki siyasal ve sosyal olayları aşan bir boyuta birden bire, 17 Ağustos 1999 saat 03.05 te giriliverdi. Her şeyiyle dökülen, bilim ve akıl dışı bir yönetim ve hiç bir zaman yaşam koşullarını toplumsal boyutta sorgulamayan kitleler 7.4 şiddetinde, 200 km bir alanda gerçekleşen depremle karşılaştığında ne yapacağını bilemeden saatlerce çaresizlik içinde bekledi.

Sabah saatlerinde gün ışıırken sanki ikinci dünya savaşından çıkmış olan İzmit, Sakarya ve Yalova'da çaresiz yurttaşların beton altındaki vücutları teker teker beceriksiz bir iktidarın sayesinde yaşamdan uzaklaştırıldı. Sadece bu beceriksizliği iktidarlara yüklemek, sorunun diğer bir cephesini gözden kaçırılmasına neden olabilir. Çünkü bu depremde yaşamını yitiren yurttaşlarımız, şimdiye kadar Türkiye'nin her yerindeki diğerleri gibi oy atarken, kendisini yöneteceklerden yaşamlarını koruması için önlemler almasını istemedi. Çocuklarına doğa yerine, coğrafya yerine başka şeyler öğretti. Belgesellere değil, futbol maçlarına, çarkifeleklerle ilgi gösterdi. Çevreyi ve yeşili korumak için yola çıkan derneklere üye olmadı.

İmar kanununa jeolog raporu eklenmesini isteyen partiye değil, bir koyup on almak isteyen, *"benim memurum işini bilir"* diyen partiye oy verdi. Kendisini topraklarından göç etmek zorunda bırakan politikaların devamını bir gecekondu tapusuyla sürdürdü. Kendisinin doğanın bir uzantısı olduğu gerçeğinden uzaklaşarak doğayı kendi uzantısı zannetti. Yapılaşmada bilimsel kriterlerden uzak, plansız, yetersiz ve derme çatma binalar yapmayı sürdürdü. Bunlarda oturmanın hayatını tehlikeye atmak olduğunu fark edemedi.

Sorunları çözmek için tartışmayı öğrenmedi, hakkını aramadı. Arayanları, doğru olan yolda yürüyenleri küçümsedi. Çocuklarına *"memleketi sen mi kurtaracaksın, en iyisi sen kendini kurtar"* felsefesini öğretti.

Halk böyle olunca seçtikleri pek farklı olmadı. Yıllarca önce Ulusal Kurtuluş Savaşını gerçekleştiren bu halk, kendisini uykusunda yakalayan bu depremle birazcık silkelendi. Yalancılığın, sahtekarlığın yağmacılığın egemenliğine karşı homurdanmaya başladı. Artık kimin kendi çıkarına hizmet ettiğine değil toplumun çıkarına çalıştığına bakmaya başlıyor. Takdiri ilahilerle kendini uyutanlara vakur bir edayla yüz vermiyor.

Varını yoğunu yardım kampanyalarına veren hemcinslerine bakıp bir yandan Türk Ulusunun bir parçası olarak umutsuzluğuna ket vuruyor. Yardım elinin uzatan başka şehirlerden gelen kardeşleriyle kaynaşıyor. Ne siyasi görüş, ne çıkar var. Bir ulusun derin uykudan uyanışı. Bu ulus 17 Ağustos 1999'un bir milat olması için gözlerini açık tutmalı, kendini uyutacak sahtekar yöneticilere karşı durup akıl ve bilim dışı politikalara karşı durmalı.